

Neděle 4. po Zjevení Páně

Ex3,1-14

2.2.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj, od Boha Otce, Ježíše Krista i Ducha svatého.

Introit:

Žíznili a hladověli, byli v duši skleslí.

A když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně.

Dosyta dal jíst lačným, hladovým dal plno dobrých věcí.

Píseň: 623, 336

Čtení: Žid3,7-19

Píseň: 560, 343

Kázání: Ex3,1-14

Tak jako Abraham, Izák, Jákob je Mojžíš pastýřem. Docela příkrý sešup v kariéře adoptivního syna faraonovy dcery. Z pohledu Egypta je zločinec, který dostal dočasný azyl u midjánského krále. Ve skutečnosti je běženeček, přivandrovalec.

Pase stáda. Snaží se svá stáda dostat za poušť, kde se snad do sytosti nají. Co by v jeho všednosti mohlo nastat? Co by v naší všednosti mohlo nastat? Naše práce, naše snažení se opakuje neustále znova a znova. Kdy konečně vyjdeme z té nehostinné pouště na pastviny, kde se zelená tráva a dá se zde slušně žít?

Nebudeme se zabývat úkazem keře. Vlastně v posledu se Mojžíš též nezabýval úkazem keře. Ze začátku se možná tomu tak zdálo. Nakonec z úkazu hořícího keře překvapivě zazní srozumitelná řeč. Zpozvzdálí pozorovat úkaz, to nestačí. Je třeba vykročit.

Hospodin viděl, že odbočuje, aby se podíval. (ek.) Vychýlení z dosavadní cesty. Mojžíš se nechal vychýlit, odbočit ze své každodennosti. I my jsme se dnes vychýlili ze své každodennosti a došli jsme sem.

Mojžíš chce vidět, chce spatřit něco, co by mu osvětlilo jeho vychýlení. Vychýlení směrem z každodenní práce, od stáda ovcí k něčemu nepochopitelnému. Něčemu, co odporuje zdravému rozumu. Keř hoří, a přece neshoří.

Hlas, který zní zprostřed keře, Mojžíše přímo oslovuje. Jako by ten, který hovoří, znal jméno povolaneého. Hlas nezná odkladu. Je naléhavý. (*Mojžíši, Mojžíši!*) Na povolání samotným Bohem je jediná opověď: *Tu jsem*. Nikoli schovávání se ve větvích palmových, jak to udělal Adam s Evou. Tu jsem se vším dobrým i špatným. Tu jsem, tak jak mě znáš. Tak tedy mluv.

Mojžíše již známe jménem. Toho, kdo mluví, známe i neznáme. „*Já jsem Bůh tvého otce, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův.*“ Předně já jsem. Nezdám se ti. Nejsem nějaké fluidum. Jsem. To ti, to nám by mělo stačit.

Aby Mojžíš netápal, abychom ani my netápali, sebepředstavení mluvícího trvá. *Jsem Bůh tvého otce, jsem Bůh Abrahamův, jsem Bůh Izákův a jsem Bůh Jákobův.* To „jsem“ jsem si tam úmyslně přidala. Bůh nejen že je, ale jeho jsoucno se prokazuje jeho přítomností. Jeho podstata je skryta v příbězích víry těch, kteří vsadili na Hospodinova zaslíbení.

To ale nestačí. Sebeprředstavení trvá. *Dobře, zřetelně (kr) jsem viděl ujařmení svého lidu, který je v Egyptě.* To je další ze jmen toho hovořícího k Mojžíšovi, k nám. Bůh se představuje jeho ten, jenž *dobře, zřetelně vidí*, lépe řečeno viděl. Jaký rozdíl mezi Bohem, který je přítomen v zaslíbeních praotců víry, a tím, že Hospodin viděl.

Což neudělá nic, když Bůh viděl ujařmení *svého lidu*? Dalo by se říci: jeho vlastnictví? Nejedná se tu o nějaký anonymní dav. Je to jeho lid, a přesto a právě proto jej nechá ujařmit. To se zdá nepochopitelné a nesmyslné.

Proto možná Mojžíš namítá. Proto se Mojžíš zdráhá takto Hospodina představit lidem, kteří váhají a pochybují, zda-li je Bůh neopustil. Neopustil Bůh tento svět? Nevzdálil se od nás natolik, že již nemá sílu zasáhnout do našich ujařmení? Budou lidé poslouchat dávná svědectví písem?

Jako by si Bůh nevšímal otázek Mojžíše. Jako by si Bůh vedl neustále svou. *Až se mě však zeptají, jaké je jeho jméno, co jim odpovím?* Co odpovíme, až se nás někdo zeptá ve chvílích soužení a ujařmení, kdo je ten nepochopitelný Bůh? Co odpovíme, až se nás někdo zeptá, kde máme svého Boha? V keři, na nebesích, v srdci, na kříži, v prázdném hrobě?

Velkými tučnými písmeny mám ve své bibli napsáno: Jsem, který jsem. Nebo, jak překládají někteří, stávám se. Ano, znovu a znovu, neúnavně se Bůh pro nás stává tím, který vysvobozuje. Ano, znovu a znovu, neúnavně se Bůh stává živým Bohem, který s námi chce mluvit.

Ano, znovu a znovu, neúnavně chce Bůh s námi lidmi Být. Chce, abychom se vydali na cestu z každodennosti, z toho Egypta – domu boha Ptaha, boha smrti, boha zániku, který si na nás klade nárok a ujařmuje naše srdce i mysl.

I dnes nás zve na cestu. Cestu setkání, cestu odpuštění a smíření. I dnes skrze přítomnost chleba i vína smíme okusit, jak dobrý je Pán. Který byl, který jest, který přichází. Přichází k nám, aby nás vyvedl ze všednosti do svého království.

Amen.

Píseň: 607

Večeře Páně